

Bloedhond

Conor Fitzgerald

Bloedhond

Vertaald door
Bert Meelker

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1664 3

© 2010 Conor Fitzgerald

© 2011 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Bert Meelker

Oorspronkelijke titel *The Dogs of Rome*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury UK

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagillustraties © Arcangel Images/Sally Mundy
en Hollandse Hoogte/Ian Cumming/Axiom

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Paola,
en ter nagedachtenis aan
Pat Kavanagh en
Katherine Breen

I

VRIJDAG 26 AUGUSTUS, 10.30 UUR

Arturo Clemente legde de telefoon neer, keerde zich om naar de vrouw die tussen de losgewoelde lakens lag en zei: 'Dat was Sveva. Je moet meteen weg.'

'Nu meteen?' De vrouw trok een gezicht en raapte haar kleren van de vloer.

Ze ging voor het open raam staan en verstregelde haar handen in haar nek, waardoor haar zware borsten iets omhoogkwamen en Arturo bang werd dat iemand haar zou kunnen zien.

'God, wat is het heet,' zei ze, waarop ze haar brede schouders dwars op het windje draaide voor een beetje verkoeling. Vanuit het raam keek je recht in de kruin van een parasolden, die bijna even hoog was als het flatgebouw zelf. Daarbij waren de buitenluiken halfdicht, zodat er niet al te veel gevaar bestond dat ze vanuit de appartementen aan de overkant gezien zou worden.

Dankzij de boom en de kleine tuin waarin hij stond, raakten de gebruikelijke geuren van stof, uitlaatgassen en vuilnis van Rome doorweven met een zwaar parfum van pijnboomhars. Zelfs het straatruoer scheen hier gedempt. Het was een besloten plek, bevorderlijker voor de slaap dan voor seks. Ze bewoog zich als in een zinnelijke slow motion.

'Je moet nu echt weg,' zei Arturo. 'Ze heeft haar plannen veranderd. Ze is onderweg terug met Tommaso.'

Hij ging naar het raam en wierp een blik naar buiten om zich ervan te verzekeren dat er niemand keek. Aan de pijnboomstam kon hij de achtergebleven huidpanters van vervelde cicaden zien hangen.

Manuela werkte zich met beleid in een strakke witte spijkerbroek met glitters op de zakken, en had wat moeite met de rits.

Het was Manuela's idee geweest om het weekend samen bij Arturo door te brengen terwijl Sveva op het partijkantoor van haar kiesdistrict in Padua zat. Hij was er niet van overtuigd geweest dat het zo'n goed idee was, en nu had hij gelijk gekregen.

Manuela was al snel klaar om te vertrekken. Arturo, slechts gekleed in een boxershort, trok zijn buik in, een beetje maar, want wat maakte het eigenlijk uit, en hij liep met haar mee naar de deur.

Met haar schoenen aan was ze groter dan hij. Voor ze de deur uitging kneep ze hem even stevig in zijn arm en bracht haar gezicht zo dicht bij het zijne dat hij de fijne rimpeltjes boven haar lip kon zien.

'Arturo,' zei ze, 'wij zouden het goed kunnen hebben samen. Dat weet ik zeker. Maar niet op deze manier.' Ze maakte een weids gebaar met haar grote hand naar de slaapkamer, het appartement, hem, Rome, alles. 'Je hebt een klein kind. Dat respecteer ik. Maar je moet niet...'. Ze liet een stilte vallen. 'Ik wil echt heel graag dat het iets wordt tussen ons.'

Arturo deed de deur achter haar dicht en liep op zijn gemak terug naar de slaapkamer. Hij voelde zich opgelucht en had geen enkele haast. Sveva had gezegd dat ze vanuit Padua belde. Zelfs als de trein op dit moment vertrok, zou ze er nog zeker vijf uur over doen. Hij haalde het bed af en vroeg zich vervolgens af wat hij met de lakens moest doen. Hij stopte ze in de wasmand en pakte twee andere, die er min of meer hetzelfde uitzagen. Hij kon zich niet voorstellen dat Sveva het verschil zou opmerken. Ze deden geen van beiden de was.

En al zou ze het zien. Hij had geen zin om zijn eenzaamheid nog langer te verbergen. Als Sveva naar Rome kwam, dan was het om in de senaat tegen Berlusconi te stemmen, niet om haar tijd met hem door te brengen.

Het was al een tijdje geleden dat hij voor het laatst een bed had opgemaakt. Alleen al het gekreukelde beddengoed afhalen had hem vermoeid. Hij legde de schone gevouwen lakens op het matras en gaf de rest van de onderneming op om onder de douche te gaan. Hij nam er, met een schuldgevoel over het vele water dat hij ge-

bruikte, ruim de tijd voor, om te ontsnappen aan de hitte en om de nog naijlende smaken en geuren van Manuela van zich af te wassen.

Toen hij de kraan dichtdraaide, liet de eerste volwassen cicade in de boom zijn timbalen net hard genoeg rammelen om het raspende geluid van de intercom beneden te overstemmen.

Amper onder de douche vandaan voelde Arturo dat de eerste zweedruppeltjes de rimpels op zijn voorhoofd alweer vulden. Toen stopte de onzichtbare cicade even plotseling als hij was begonnen. De stilte was een genot. Hij luisterde hoe de druppels van zijn lichaam op de marmeren vloer vielen.

Hij keek met een scheef oog in de spiegel van de klerenkast en zag de vage omtrekken van een naakte man wiens vlees uitdijde en slapte begon te vertonen, ondanks zijn gewetensvolle vegetarisme. Drie jaar geleden waren hem plotseling plukjes haar in zijn oren opgevallen. Nu zag hij, of erkende hij het bestaan van, een lubberend kwabje boven zijn adamsappel, net als dat dingetje bij kalkoenen, hoe het ook mocht heten. Lellen.

Op de galerij voor het appartement klonk een doffe plof, alsof iemand iets zachts en zwaars had laten vallen. De cicade buiten kroop een paar centimeter omhoog langs de ruwe bast, probeerde een of twee losse rateltjes en barstte opnieuw los, steeds sneller en scheller, tot een haast onmogelijk niveau.

Toen ging de bel.

Arturo keek om zich heen, plukte zijn badjas van het handdoekenrekje en zag die komisch kleine van Tommaso eronder tevoorschijn komen. Arturo dacht aan het ronde hoofdje van zijn zoon, met de weelderige bos blonde krullen, diep in de capuchon van zijn badjas, en aan zijn ernstige ogen die eruit naar buiten keken. De stem van het joch had permanent de hoge toon van volstreekte verbazing over al het interessants dat hij om zich heen waarnam. De kleuterschool was schrikken geweest. Al die uren weg zijn uit zijn vertrouwde omgeving.

Niet dat Sveva daarin ooit een erg belangrijke rol had gespeeld. Het leek alsof ze Tommaso als een tactische vergissing beschouwde. Hij had zich pas laat aangediend, ver voorbij het moment in het leven waarop de meeste van elkaar vervreemd geraakte ouder wor-

dende echtparen een paar veeleisende honden verkiezen boven menselijk nageslacht. Maar voor Arturo was het een welkome vergissing geweest. De laatste tijd trokken Tommaso en Sveva voorzichtig wat meer met elkaar op. Dat ze hem had meegenomen naar Padua was nieuw; misschien een eerste aanzet van de moeder om iets goed te maken voor die lege beginjaren, een teken dat ze eindelijk gevoelens begon te koesteren voor haar zoon en trots was op wie hij was geworden, ook al was dat – als je daarvan spreken kon – zijn verdienste. Ze had de tijd nodig gehad tot hij kon praten en redeneren voordat ze genegenheid kon tonen. Voor kirren moest je niet bij Sveva zijn.

De bel ging opnieuw en Arturo kon zijn bril niet vinden.

‘Ik doe niet open,’ momperde hij hardop, terwijl hij zijn badjas aantrok. De ingang van de flat vormde geen barrière tegen verkopers. Er was altijd wel iemand die op de zoemer reageerde en hen binnenliet. Eén keer had hij vol wraakzuchtig genot een zwaarlijvige verkoopster van Kirby-stofzuigers twee uur lang haar lompe, nutteloze product laten demonstreren in zijn appartement, waarna hij haar op z’n allerbotst de deur had gewezen.

Hij hoorde een schrapend geluid voor zijn voordeur, gevolgd door vier harde bonzen.

Aanbellen op zich was al een geduchte inbreuk op zijn privacy, maar op zijn deur bonzen was een belediging. Arturo trok het koord van zijn badjas stevig om zijn middel en liep met grote passen en een hoofd vol beledigende opmerkingen de gang door. Getergd trok hij met een overdreven gebaar de extra beveiligde deur open en zag slechts een doorbuigende kartonnen doos met boodschappen en twee trays Nepi-bronwater.

Een wat kleine man gekleed in een wit, tot de boord dichtgeritst Adidas-joggingpak schoof zijn blikveld binnen; hij moest links tegen de muur hebben gestaan. Arturo staarde hem aan. De man staarde terug. Hij leek een donzig snorretje te hebben, maar dat kon ook gezichtsbedrog zijn door de schuine lichtinval.

‘Arturo Clemente?’ vroeg de man, zijn hoofd schuin houdend. Hij wees met een kleine knokige hand naar de doos en de flessen op de vloer.

Arturo had helemaal niet meer gedacht aan de levering van de boodschappen die hij de vorige avond zelf had gekocht, en zijn woede ebde weg. Hij deed een stap terug terwijl hij de deur openhield.

Door zijn tanden sissend van de inspanning schoof de bezorger de doos over de drempel. De twee trays met bronwater werkte hij met zijn voet naar binnen. Hij schopte te hard tegen de ene, zodat die over het lage drempeltje tussen de galerij en het appartement kantelde.

Het was niet dezelfde jonge bezorger als anders. Het was eigenlijk helemaal geen jongen, nu hij zo dichtbij stond. Hij had vlassig licht haar, als van een kind van twee, maar het werd al dunner op de scheiding. Hij droeg instappers onder een glimmende Adidas-trainingsbroek met ritsen over de kuiten. Arturo voelde een vlaag van medelijden met deze man, die met zijn lelijke proletenlook probeerde aansluiting te vinden bij zijn jongere collega's.

Arturo realiseerde zich dat hij weer naar de slaapkamer terug zou moeten voor zijn portemonnee als hij deze man, die snel en licht grommend stond te ademen, een fooi wilde geven. Misschien moest hij hem een glas water aanbieden. De man glimlachte een rij scheve tanden bloot en liet zijn tong snel over zijn licht getuiste lippen gaan. Misschien toch maar niet.

Arturo haastte zich de gang door en liet ondertussen zijn blik over de wandplanken aan zijn linkerhand gaan om te zien of daar niet toevallig nog wat kleingeld lag, maar nee. Bij de slaapkamer gekomen hoorde hij achter zich de vertrouwde doffe klap van de voordeur die in het slot viel. Hij wierp een blik achterom en zag de witte gestalte stijf tegen de muur achter in de gang geplakt staan.

Toen hij de slaapkamer binnenging, werd Arturo getroffen door een onaangenaam gevoel, alsof er iemand een rukje gaf aan een dun koord dat aan de achterkant van zijn navel vastzat. De gebruikelijke bezorger schoof de dozen altijd over de drempel, stapte onmiddellijk weer naar buiten en vertrok. Deze wekte de indruk dat hij van plan was uitgebreid te komen rondneuzen en zijn spitse smoelwerk in alle hoeken en gaten te steken. Er barstte een tweede cicade los.

Met koortsachtige bewegingen pakte hij zijn keurig over een

stoel gevouwen broek en tastte naar zijn portemonnee. Hij besloot geen tijd te verdoen met naar kleingeld of zijn bril te zoeken maar haastte zich met zijn portemonnee in de hand de slaapkamer uit. De man leek een soort hurkhouding te hebben aangenomen, maar bevond zich nog op precies dezelfde plek als waar hij zojuist had gestaan, met de boodschappendoos en de plastic verpakkingen bronwater links van hem.

Arturo knikte kort en vertraagde zijn pas terwijl hij de gang door liep en de inhoud van zijn portemonnee bekeek. Nu herinnerde hij zich dat hij zijn kleingeld in een porseleinen kom op een van de planken in de studeerkamer had gedaan. Hij had alleen papiergeld; het kleinste biljet was een briefje van twintig. Twintig was een idioote fooi. De studeerkamer binnengaan en zijn bezoeker de gelegenheid geven rond te snuffelen was ook geen optie.

‘Hoor eens, het spijt me heel erg...’ begon hij. Zijn stem was harder dan hij had bedoeld, zijn toon gewichtiger.

De bezorger stak vrij abrupt een hand op om hem halverwege de zin te onderbreken. Arturo was zo verbluft dat hij er meteen het zwijgen toe deed. Toen, beseffend dat hij zich zojuist door een volslagen vreemde de wet had laten voorschrijven, opende hij zijn mond weer om bezwaar te maken. De man kwam een stap naar voren. Hij had inderdaad een licht snorretje. Hij wees veelbetekenend naar de dichte voordeur, alsof hij en Arturo samen in een of andere belangrijke missie verwickeld waren. Arturo gehoorzaamde opnieuw en bleef staan om te luisteren.

Op de verdieping boven hem speelde de mooie Claudia Sebastiani een Mozartsonate, adagio, zonder zich van de wijs te laten brengen door het prestissimo geratel van de cicaden. Ergens nieste iemand twee keer achter elkaar met een overdreven galm. Het was eind augustus, de stad was overwegend stil.

‘Wat is er?’ vroeg Arturo met een ondertoon van angst in zijn stem.

‘Ik dacht dat ik daarnet iemand voor de deur hoorde... Even kijken.’ Hij had het enigszins nasale en klagerige stemgeluid van de vrouwen uit Milaan. Hij keek door het kijkgat in de deur. Op een plank aan zijn rechterhand zag Arturo zijn bril liggen. Hij pakte

hem met een snelle beweging en zette hem op. De bezorger keek met een ruk weg van het kijkgat en draaide zich om om te zien wat Arturo aan het doen was. Hij keek naar de plank, naar Arturo's handen en ten slotte naar zijn gezicht. Toen hij met zijn vlugge ogen Arturo's bril een beetje scheef op zijn dikke neus zag staan, glimlachte hij en knikte, alsof hij ook vond dat die bril een goed idee was.

Arturo besloot de situatie naar zijn hand te zetten. Hij weerstond een enorm verlangen om zich op de binnendringer te storten en hem de grond in te stampen. Nu was het zaak ervoor te zorgen dat zijn stem niet beefde. Hij wist dat zijn gezicht inmiddels krijtwit zou zijn. Zijn badjas was opengevallen, maar die dichtdoen zou al te vrouwelijk overkomen. Alles hing af van de juiste toon.

'Bedankt voor de boodschappen. En het spijt me, maar ik kan even geen fooi vinden. Ik wil dat u nu vertrekt.'

Zijn stem vertoonde geen enkel barstje. Misschien was er wat woede in doorgedrongen, maar des te beter.

De bezoeker kwam terug van de deur en nam hem met een schuine blik op. Beneden hoorde Arturo de aftandse deur van de hoofdingang met een klap dichtvallen. Kwam er iemand of ging er iemand weg? De trage knipoog van de bezorger werd gevolgd door een bijna onwaarneembaar oprichten van zijn hoofd.

Arturo schoot in gedachten door de afgelopen jaren. Een oude vriend. Een oude vijand. Een of andere oude schuld. Maar hij had nooit schulden gehad. Een recentere ontmoeting dan. Manuela? Dat zeker niet. Hij kon er niets van maken. Een grap. Een verborgen camera? Daarvoor was hij nog niet bekend genoeg.

Geen grap. Beroving. Hij had een overvaller in huis. Ongelofelijk, maar ook zo voor de hand liggend.

De man was kleiner dan hij. Het leek een veilige gok.

Arturo Clementes lichamelijke instinct zette hem aan tot actie nog voor zijn verstand tot een werkelijk besluit gekomen was. Hij wierp zich naar voren en stortte het volledige gewicht van zijn vijfennegentig kilo in één enkele vuiststoot, met de bedoeling de smadelijke lippen tegenover hem te verpletteren. Maar de bezorger ontweek hem onder het uiten van een kreet, opgetogen of angstig, en haalde uit naar Arturo's slaap, zodat zijn bril van zijn neus vloog.

Arturo had niet meer bereikt dan een zijdelingse klap tegen een magere schouder.

‘Zo, jij hebt iets gewelddadigs!’ Hij klonk verheugd, alsof Arturo zojuist iets bijzonder slims had gedaan. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Waar zou ik...?’ Arturo onderbrak zichzelf. Hij zou zich niet door woorden laten afleiden.

De indringer haalde zijn schouders op en wreef met zijn rechterhand over zijn sleutelbeen, waar Arturo hem had geraakt. Toen rits-te hij zijn jack open, en weer dicht. Arturo zag iets flitsen. Hij probeerde de arm die hem daarnet op zijn slaap had geraakt scherp in beeld te krijgen. Het had hem geen indrukwekkende arm toegeschenen, een arm die deed denken aan een kippenbotje. De hand aan het uiteinde leek klein en roze.

Ze namen opnieuw hun positie in, alsof het om een afgesproken duel ging. Arturo trok zich achterwaarts terug door de gang om zijn huis te verdedigen. Hij knoopte zijn badjas weer dicht. Zijn blote voeten voelden klam aan op de vloer en nu was hij bang dat hij zou uitglijden.

Arturo had tegen het eind van de jaren zeventig weleens meegevochten in relletjes tegen de neofascisten en de politie. Zijn tegenstander, nu een wazige vlek aan het andere uiteinde van de gang, had gewoon geluk gehad. Een echte vechtjas zou meteen nog eens gestompt hebben en Arturo niet de gelegenheid hebben gegeven zich te hernemen. Deze keer zou hij doormeppen, zijn keel dichtknijpen en misschien zelfs het leven uit zijn aanvaller smoren. Arturo gromde, balde zijn vuisten en stormde opnieuw als een trage oude stier door zijn gang.

De dreun in zijn maagstreek verjoeg elke gedachte uit zijn hoofd en leverde hem over aan een misselijkmakende gelige leegte. Hij merkte dat hij midden in de gang stond en niet in staat was zijn armen op te tillen. Zelfs zijn kin van zijn borst tillen leek nu een zware opgave. Onder grote inspanning, terwijl hij zwaar door zijn neus ademde, legde Arturo zijn handen over zijn buik en verstrengelde zijn vingers, zoals Sveva had gedaan toen ze zwanger was van Tommaso.

Zijn handen waren koud en wat er uit zijn maag kwam, voelde

aan als warme diarree. Alleen was het bloed. En nu zag hij het, zoals hij ook het mes in de hand met een zilveren armband een boog door de lucht zag maken. Zonder teken vooraf zakte Arturo door zijn rechterbeen, zodat hij in een soort halve knielhouding terecht kwam. Dit bleek een goede manoeuvre, want de uithaal van de bezorger naar zijn hals miste doel, zodat de punt van het mes slechts de lucht doorboorde. Maar de klungelige achterwaartse stoot die er meteen op volgde, en die hem niet had behoren te raken, drong pal onder zijn linkersleutelbeen naar binnen. Toen duwde zijn belager het ingekapselde mes nog verder en doorboorde hem, waarna hij het er om redenen die Arturo maar vagelijk kon bevatten weer uit trok. Arturo hief zijn onmetelijk zware handen om de volgende steek af te weren, maar hij kon niets meer zien. Dus besloot hij dat hij moest praten. Als hij de juiste woorden eruit kreeg, zou de bezorger misschien nog op tijd stoppen. Er stootte iets tegen zijn borst, en hij voelde de vloer stevig en recht tegen zijn rug. Uit zijn keel opborrelend schuim dempte zijn woorden, zodat die er ten slotte als gemurmel uit kwamen. Hij probeerde het schuim weg te slikken, maar het kwam telkens terug, als overkokende melk. Arturo trappelde met zijn benen als een baby op een aankleedtafel. Vanuit elke wond trokken nu de pijnsignalen naar binnen, op weg naar één klein, helder punt midden in zijn lijf. Hij wilde er niet bij zijn als ze bijeenkwamen. Hij joeg de donkerte vanachter zijn ogen door zijn lichaam naar beneden, en hoopte maar dat die er het eerst zou zijn.